

Maggie Gates

Downpour

De Griffith Brothers-serie, deel 2

Proloog

Ray

*Weet je hoe het klinkt als zeventigduizend mensen tegelijk stilvallen?
Ik wel.*

‘Benen aanspannen, heupen ontspannen,’ zei Marty. ‘Zit je stevig?’
Ik knikte en sloot me overal voor af. Het publiek, de omroeper en zelfs het beest van een ton onder mijn reet. Alles vervaagde.

Ik was in opperste concentratie en daar kwam ik pas uit als ik de titel binnen had.

‘Rider, klaar.’

*Zeventigduizend mensen die hun adem inhouden klinkt als de stilte
vlak voor een donderslag.*

De *chute boss* legde zijn hand ferm op mijn schouder, klaar om me op te vangen voor het geval Homewrecker me tegen de poort zou smijten nog voor die openging.

‘Zet ’m op, oom Ray!’ juichte mijn nichtje me toe, terwijl ze op en neer sprong.

‘Je kunt het, broer!’ riep Christian, en hij liet er een scherp gefluit op volgen.

Acht seconden.

Ik telde nooit af in mijn hoofd. Sommige riders doen dat wel, maar de tijd leek te bevriezen wanneer een beest met het formaat van een sloopkogel me probeerde af te maken. Door de stekende pijn in mijn schouder was het moeilijk om zeven van acht seconden te onderscheiden.

Met mijn ogen dicht sloot ik me overal voor af, tot ik alleen nog maar stilte hoorde.

De poort zwaaide wijd open, maar Homewrecker bleef staan.

O, shit.

Er was niets erger dan een saaie stier.

Hij moest alles geven wat hij had. Zelf kon ik vijftig punten verdienen, de andere vijftig voor het bokken en de intensiteit moesten echter van het beest komen.

Met een grom gooide Homewrecker me in de lucht, maar ik hield me vast. Het beest draaide rond als een wervelwind en beukte van voor naar achteren elke keer als hij bokte.

Mijn hand brandde van de pijn doordat al mijn spieren en pezen tot het uiterste werden uitgerekt. Ik kneep harder en vocht voor elke seconde.

Het gebrul van het publiek verpulverde mijn mentale blokkade.

Waren er al acht seconden voorbij of zette ik gewoon een goede show neer?

Homewrecker sprong naar links en schoot naar rechts, waarmee hij me verraste. Ik verplaatste mijn heupen om tegenstand te bieden, maar ik merkte dat hij genoeg van me had.

Hij beukte van links naar rechts tot ik mijn grip verloor en hij me de lucht in smiet. Een hoef raakte me in mijn zij en ik voelde een exploderende pijn in mijn lichaam.

De grond kwam snel dichterbij en ik sloeg met mijn hoofd voorover in de modder. Meteen was de pijn verdwenen.

Dat is raar.

Ik probeerde op mijn knieën te rollen om uit de ring te komen, maar er gebeurde niets, wat ik ook probeerde. Weet je nog dat ik zei dat de stilte van zeventigduizend mensen klinkt als wachten tot de donder komt?

Ik voelde niets meer, behalve dan de zwaarte van iedereen die zijn adem inhield.

Toen brak er een storm aan geschreeuw los.

‘MEDISCHE DIENST! PAK DE WERVELPLANK!’

‘RAY!’

‘Niet bewegen,’ commandeerde iemand, terwijl er een horde

mensen om me heen kwam staan.

Dat was geen probleem. Ik wist niet precies waarom ik niet kon bewegen, maar ik bleef gewoon liggen terwijl het wemelde van de mensen om me heen.

Mijn oudere broer, Christian, was over het hek heen gesprongen en knielde naast me in de ring.

Dat was aardig van hem.

Toen hij mijn hand pakte voelde ik niets.

Het zal wel even duren voor ik hier weg ben. Ik ben wel toe aan een dutje.

Dat was het laatste wat ik me kon herinneren voordat alles zwart werd.

Een week na het ongeval

Dat gepiep was echt enorm irritant. Iemand zou dat kloteapparaat moeten uitzetten.

In de verte klonken als door een dikke mist bekende stemmen, zoals het geschreeuw van mijn broer.

Piep...

Jezus, ik wilde die stekker er zelf uittrekken, zodat ik tenminste kon slapen.

Ik worstelde om mijn ogen open te krijgen, wanhopig om de bron van dat gekmakende geluid te ontdekken, maar het voelde of mijn oogleden waren dichtgeplakt. Mijn lichaam was verdoofd. Alsof het niet bestond. Alleen mijn keel deed vreselijk pijn. Waarom hielp de verdoving daar niet tegen? Het was alsof ik tegelijkertijd wakker was en sliep, wankelend op de drempel tussen de hemel en de hel. Een eeuwige schemerzone.

Piep... piep... piep...

Klerezooi.

Drie weken na het ongeval

Piep... piep...

Was dit de hel? Een eeuwigdurend irritant piepend geluid?

Wat een klotezooi. Het was niet om uit te houden.

De stemmen klonken harder. Misschien was ik gek aan het worden. Grijs en witte puntjes zweefden in mijn gezichtsveld, waardoor de duisternis veranderde.

Verdomme!

Vuur ontvlamde in mijn keel. Het voelde alsof er een mes door mijn luchtpijp sneed. Ik wilde schreeuwen, maar dat lukte niet. Waarom kon ik niet schreeuwen? Lag ik nog in de ring? Mijn hoofd bewoog heen en weer, maar dat deed ik niet zelf.

Er lag iets zachts onder mijn schedel. Het voelde niet als de modder in de arena.

Het brandende gevoel zwakte af en het gepiep ging langzamer.

Godzijdank. Maar het was nog steeds irritant.

De lichtpuntjes werden groter, waardoor de duisternis overging in een onstuimige storm. Pijn schoot als een bliksemschicht door de achterkant van mijn nek. Bij zo'n ondraaglijke pijnscheut veranderde elke keer het grijs in een vertrouwd roze.

Hè? Ik kon de aderen in mijn oogleden zien. Dat was iets nieuws.

Zou ik ze open kunnen doen?

Ingespannen richtte ik me daarop en tuurde door mijn wimpers die aan elkaar plakten naar de wazige gestalte links van me.

Was dat Christian? Het was niet de bedoeling dat toeschouwers in de ring kwamen. Wat deed hij hier?

Ik probeerde naar hem te roepen dat hij weg moest wezen uit de arena, maar het lukte me niet de woorden te vormen.

Felle lichtflitsen spleten mijn hoofd in tweeën als een watermeloen die van een pick-uptruck viel.

Klotezooi! Nee. Dat doe ik dus niet meer.

Ik kneep mijn ogen weer stevig dicht. Ik probeerde de migraine weg te ademen, maar dat was ook een slecht idee. Mijn keel was bedekt met zuur en het was vrijwel onmogelijk om mijn borst uit te zetten en mijn longen met lucht te vullen.

Mijn wang jeukte, maar ik kon mijn hand niet vinden om eraan te krabben.

Ik probeerde weer naar Christian te roepen, maar ik kreeg de woorden mijn strot niet uit.

Mijn mond was droog en voelde aan als schuurpapier. Tijdens mijn carrière als *bull rider* had ik ontelbaar vaak modder gehapt, maar dit voelde anders.

Ik overwoog of ik nog een keer zou proberen mijn ogen open te doen. De dreunende migraine kwam hoe dan ook wel opzetten.

Ik dwong mezelf mijn ogen te openen. Christian zat naast me een boek te lezen. Dat had ik vorige week toen ik bij hem thuis was nog doorgebladerd. Het was een boek van Jordan Lift met een plottwist aan het einde. Aan zijn gezicht te zien was hij daar nog niet met lezen.

‘Chris,’ zei ik schor, en deze keer keek hij op.

‘Ray?’ Zijn stem kraakte.

Ik knipperde.

Jezus, hij zag er verrot uit. Die verslaggever met wie hij iets had, hield hem ’s nachts vast flink bezig.

Mijn mond voelde aan als een wattenbol. Ik probeerde aan mijn lippen te likken, maar mijn tong was ook droog. Ik probeerde hem te vragen waarom ik niet in de arena was, maar de duisternis die aan de randen van mijn gezichtsveld zweefde nam weer toe.

Mijn hoofd bewoog heen en weer toen hij met zijn hand op het paneel naast me sloeg. Iets hards dat van plastic was drukte tegen mijn mond.

Misschien kon hij me daarom niet horen.

Een sloopkogel rolde in mijn hoofd rond toen ik naar beneden keek om te kunnen zien wat het was.

Christian boog zich over me heen en haalde het ding van mijn mond.

‘Mijn score?’

Verdomme, het deed pijn om te praten. Wat was er in godsnaam aan de hand met mijn keel?

Christian stak zijn hand in zijn zak en haalde de kampioensgesp eruit. Hij legde hem in mijn hand, maar ik kon hem niet voelen.

‘Eenennegentig komma negen,’ zei hij.

Ik had gewonnen.

Maar waarom juichte het publiek dan niet?

Twee maanden na het ongeval

Ik was er heilig van overtuigd dat degene die de structuurverf op het plafond had aangebracht dat zo had gedaan dat de patronen leken op die van psychologische vlekentests. Zestig eindeloze dagen zat ik al opgesloten in deze kinderkamer die in een gevangenis was veranderd.

Zestig klotedagen dat ik in een bedpan moest pissen. Zestig afschuwelijke dagen dat mijn moeder me moest voeren alsof ik een peuter was en ze het kwijl en de kruimels van mijn kin moest vegen. Zestig ondraaglijke dagen dat mijn broers mijn lichaam door het huis droegen, zodat ik eens iets anders kon zien dan alleen deze vier klotemuren.

Zestig dagen dat ik wenste dat ik in de ring was doodgegaan.

Vier maanden na het ongeval

Mijn handen jeukten alsof er honderden mieren onder mijn huid kropen. Het was vreselijk irritant en het gebeurde steeds vaker na de bezoeken van mijn sadistische fysiotherapeute. Waarschijnlijk omdat ze het leuk vond om me te elektrocuter.

Volgens haar zou de functionele elektrostimulatie me moeten helpen om de controle over mijn lichaam weer terug te krijgen. Tot nu toe kreeg ik er alleen maar zoveel jeuk van dat ik mijn eigen huid eraf wilde klauwen. Ik staarde naar mijn nutteloze handen, ik wilde niets liever dan kunnen krabben, maar ik was niet in staat er iets aan te doen. Nooit van mijn leven zou ik iemand roepen alleen maar om te vragen om aan mijn hand te krabben.

Aan de andere kant was ik er ook doodmoe van om wakker te liggen. Ik wilde de gordijnen dichtdoen, gaan liggen en doen alsof ik niet bestond.

Als ik sliep was ik het dichtste bij wat leek op dood zijn.

Misschien verlangde ik er daarom zo naar.

Spieratrofie was klote.

Ik zou in deze kamer weggroten, langzaam gek worden, terwijl ik naar de structuur van het plafond staarde en de bobbeltjes telde tot mijn hersenen in pulp veranderden.

Zes maanden na het ongeval

‘Het is gegaan zoals verwacht. Zoals we al tijdens het vooronderzoek van deze trial hebben besproken, was de operatie ingrijpend. De herstelperiode zal zwaar worden. De komende dagen houden we de elektroden die we in zijn ruggengraat hebben geïmplanteerd in de gaten om er zeker van te zijn dat de operatiewond begint te helen en dat er geen complicaties optreden. Als alles goed gaat, kunnen we in samenwerking met zijn zorgteam de pulsgenerator instellen en beginnen met het revalidatieprogramma.’

Terwijl de chirurg mijn moeder op de hoogte bracht, staarde ik wezenloos naar de muur.

De chirurg zuchtte. ‘Deze vorm van stimulatietherapie is gloednieuw en erg experimenteel. Er zijn maar enkele van dit soort medisch wetenschappelijke trials ter wereld. Ik kan niets beloven. We hebben eenvoudigweg nog niet genoeg gegevens om te weten wat er zal gebeuren.’

Maakte het risico op dit punt überhaupt nog wat uit? Dan kon ik maar beter als proefkonijn dienen voor deze experimentele shit. Mijn lichaam was toch verder nergens goed voor.

Acht maanden na het ongeval

De jeuk in mijn hand vlamde weer op. Ik vloekte binnensmonds en rukte mijn ogen van het tv-scherf. Op de zender was het ochtend-journaal afgelopen en nu begon er een afgrijselijke soapserie. Ik had niet de moeite genomen te zappen met de clicker die mijn broer Nate voor me op internet had gekocht.

Hij was zo enthousiast toen hij die gebogen metalen arm voor me installeerde. *Alsof ik het geweldig zou moeten vinden om te kunnen zappen door met mijn tanden op een knop te bijten.* Dan doorstond ik nog liever die melodramatische rommel.

Kreunend liet ik mijn hoofd tegen het kussen vallen, uitgeput van de fysiosessie. Ik had alleen aan me laten trekken en in me laten porren alsof ik een levenloze pop was, maar toch was ik afgemat.

Vandaag had Christian me naar de afspraak bij de fysio gesleept,

terwijl hij maar door bleef praten over hoe goed psychotherapie voor zijn eigen mentale welzijn was en dat de familietherapeut waar hij mijn nichtjes mee naartoe nam wonderen had verricht bij hen allemaal.

Blijkbaar had zijn therapeut nog een gaatje vrij voor als ik mezelf open wilde stellen.

Dat wilde ik niet.

Wat was het nut ervan om het feit te ontleden dat ik vanaf mijn nek verlamd was? Dat ik me vanaf daar geen centimeter kon bewegen omdat ik nog één keer op een stier wilde rijden, nog één keer kampioen wilde worden? Omdat ik gewoon niet kon stoppen op mijn hoogtepunt.

Daar hoefde ik niet in te gaan graven. Het was zoals het was.

Na maanden was de pijn van de beademingsbuis eindelijk weggetrokken en het onbeheersbare hoesten was afgenomen. Helaas wel, want dat betekende dat anderen van me verwachtten dat ik een gesprek met hen zou voeren als ze onaangekondigd mijn kamer binnen kwamen vallen.

Er viel niets te zeggen.

Ik verafschuwde de holle frasen, het onoprechte beleefd doen, het minzame geglimlach en de goedbedoelde beterschapswensen.

Maar waar ik echt een grondige hekel aan had, was die klotejeuk in mijn hand.

Ik deed mijn ogen dicht en klampte me vast aan de vervagende herinneringen hoe het voelde om mijn spieren aan te spannen en te bewegen.

Maar toen deed ik het.

Mijn hand viel opzij en streek tegen een kussentje aan. De textuur van de ruwe stof verzachtte mijn jeuk.

Had ik echt... Ik concentreerde me op mijn pols, op de spieren erin, alsof ik ze met wilskracht weer tot leven kon brengen.

Zweet parelde op mijn voorhoofd en de jeuk werd erger.

En toen...

Ik bewoog.

Mijn hand ging van links naar rechts en het kussentje verzachtte de jeukende plek.

Negen maanden na het ongeval

‘Krijg nou wat!’ In de deuropening stond Christian met wagenwijd open mond.

Ik tilde de ziekenhuisbeker naar mijn lippen en dronk door het gebogen rietje.

Mijn broer liet het bord vallen en het kletterde op de grond. Aardappelpuree spatte rond en erwten rolden over de houten vloer. Een steek van teleurstelling ging door me heen toen het gehaktbrood op zijn schoen landde.

Verdorie... Ik was gek op gehaktbrood.

Al een uur lang werd ik verleid door de geur en ik was uitgehongerd.

Christian gaapte me aan. ‘Ik zie vast dingen die er niet zijn doordat ik eerder vandaag mijn hoofd tegen de tractor heb gestoten.’

‘Sorry.’ Ik zette de beker op het dienblad naast het verhoogde bed. Het matras voelde aan of het rechtstreeks uit de hel kwam. Daar had ik de pijn in mijn schouders en nek aan te danken.

Met een ongeloofige blik staarde hij me aan. ‘Doe dat nog eens.’

Ik keek op. ‘Liever niet. Het doet onwijs veel pijn.’

‘Sjezus, man.’ Hij haalde zijn hand door zijn baard, zijn kaken waren gespannen en zijn lip trilde.

Ik beet mijn kiezen op elkaar toen ik zag dat de tranen hem over de wangen stroomden. Zelf had ik nog geen traan gelaten sinds ik in het ziekenhuisbed wakker was geworden. Dus waarom stond hij nu te huilen?

‘Ray, allemachtig! Je hebt je bewogen!’

‘Ik had dorst.’

Hij maakte geen aanstalten om het bord, de aardappelpuree of het gehaktbrood op te rapen. ‘Je... je tilde die beker op.’

‘Ik heb net geleerd hoe ik mijn hand weer kan gebruiken,’ zei ik. ‘Kijk maar uit dat ik mijn middelvinger niet naar je opsteek.’

Wat ik er niet bij vertelde, was dat het een maand aan fysiotherapie had gekost om dit voor elkaar te krijgen.

Blijkbaar had die jeuk ook zijn voordelen.

Een jaar na het ongeluk

De geur van hout en zaagsel hing in de lucht toen ik mezelf de helling naar mijn nieuwe huis op reed. Het was nog niet klaar; er misten kastdeuren, de stopcontacten waren nog niet afgedekt en apparaten waren nog niet helemaal geïnstalleerd.

Dat maakte me allemaal niets uit. Ik kon altijd later nog iemand inhuren om de kleine dingetjes af te maken.

Ik verschoof op mijn rolstoel om mezelf het laatste stukje van de rolstoelhelling op te duwen en negeerde de pijn in mijn armen.

Al sinds mijn geboorte was deze grond van mij. Mijn drie broers hadden ook ieder een eigen stuk grond. Christian en Nate hadden hun huizen jaren geleden al gebouwd. Ze waren ouder en waren er al klaar voor om zich met hun gezinnen te settelen. Ik had mijn stuk grond gehouden, zelfs in de periode dat ik vooral in Colorado woonde toen ik in de twintig was.

Ja, ik had het hen laten gebruiken voor het vee, maar ik had er nooit zelf iets op laten bouwen.

Het was me gelukt om op de veranda te komen en met een zucht draaide ik mezelf om. Nooit had ik kunnen denken dat mijn deel van de Griffith Brothers Ranch rolstoeltoegankelijk gemaakt zou moeten worden.

Maar ik was tenminste eindelijk alleen.

De huizen van Christian en Nate stonden ten oosten van het mijne en het familiehuis iets meer ten noorden daarvan. Cassandra, Christians verloofde en de ranchmanager, had het druk met toezicht houden op de bouw van de lodge en het restaurant aan de westkant.

Niemand waagde zich aan de zuidkant, waar mijn huis verschooten was. Het lag onbedoeld verdekt achter de bomen en was alleen toegankelijk via een onverhard pad dat om de ranch liep en uitkwam op de ventweg.

Ik duwde de deur open en ademde de kraaknieuwe geur van de verf in.

‘O, hallo!’ Een onverwachte stem begroette me vanuit het huis, waardoor mijn rustmomentje uiteenspatte. ‘Jij bent vast Ray.’

Bewegingloos staarde ik naar de streng uitziende grijze vrouw die

me aankeek. Ze had zichzelf in mijn huis binnengelaten en was bezig met het opmaken van...

Ik klemde mijn kaken op elkaar.

Dat kloteziekenhuisbed was vanuit het huis van mijn ouders hier-naartoe verhuisd.

Ik wilde mijn stoel omdraaien, de voordeur dichtslaan en de boel in de fik steken.

‘Het maakt me niet uit wie je bent,’ gromde ik en ik rolde bij de deuropening vandaan. ‘Als je mijn huis maar uit gaat.’

De vrouw lachte alsof ik een grap maakte.

Het was geen grap.

‘Je moeder zei al dat je wat geïrriteerd kon doen.’ Ze gaf me een warme glimlach. ‘Maar dat maakt mij niets uit. Ik ben hier om te helpen.’

Dat had ik al begrepen door haar verpleegstersoutfit, maar daar zat ik niet op te wachten. Ik wees met een vinger naar de deur. ‘Eruit.’

Een jaar en een maand na het ongeval

Christian zat op mijn bank en drukte zijn vingers tegen zijn ogen. ‘Je kunt niet de hele tijd iedereen ontslaan.’

‘Dat was de vierde verzorgende die je deze week hebt weggejaagd,’ merkte CJ op. ‘Denk je dat die mensen aan bomen groeien?’

Becks pakte het vriendelijker aan. ‘We wonen in een klein stadje. Zoveel opties zijn er niet.’

Nate knikte instemmend.

Ik nam niet de moeite op te kijken van het stuk touw waarin ik knopen aan het leggen was. Mijn broers en schoonzussen hadden deze interventie geregeld. Daar hoefde ik geen aandacht aan te besteden.

Ik maakte de halve knoop los, zodat ik hem opnieuw kon doen. Het was een geestdodend werkje dat hielp om de behendigheid van mijn handen te verbeteren.

‘Stuur dan geen mensen meer naar me toe als ik daar niet op zit te wachten,’ mompelde ik.

Cassandra snoof en wierp een blik op Christian. 'Ik zei het toch.'

Mijn aanstaande schoonzus was de enige die ik op dit moment kon verdragen, al was dat alleen maar omdat zij de enige was die me met rust liet.

Nate probeerde het nog een keer, op een toon die het midden hield tussen geduld en ergernis. 'Ik weet dat het niet ideaal is...'

Ideaal? Dachten ze echt dat ik het leuk vond om op mijn wenken bediend te worden?

'... maar óf je laat ons helpen, of je stopt met het ontslaan van degenen die zijn ingehuurd om je te helpen,' vervolgde hij, waarmee hij hun voorwaarden duidelijk maakte.

Ik trok aan de hendel op mijn stoel en reed de slaapkamer in. 'Stuur maar iemand anders en dan zie je wel wat er gebeurt.'

Eén dag later

'Ik kap ermee. Nooit eerder in mijn leven heb ik meegemaakt dat iemand zo onbeleefd en gemeen...'

Nog voordat de man zijn zin af had kunnen maken, had ik de deur al dichtgegooid.

Opzouten.

Een jaar en vier maanden na het ongeval

'Raymond Tyler Griffith! Heb je nu echt de sloten van je deuren vervangen?' Het furieuze geschreeuw van mijn moeder kwam door de ramen heen. Ongetwijfeld was ze vanuit huis hierheen gestormd toen weer een verzorgende het niet was gelukt om binnen te komen met de reservesleutel.

Gelukkig zaten de lamellen dicht.

Ik staarde naar het plafond van de keuken terwijl de koude vloertegels pijnlijk aanvoelden tegen mijn rug. Een scherpe pijn schoot door mijn heupen en nek. Iets verderop stond mijn rolstoel op z'n kant, met scherven van gebroken glas ernaast. De gestage straal uit de kraan ging nu gepaard met het water dat als een waterval over het aanrecht op de vloer viel, waardoor de boel langzaam overstroomde.

Mijn geluk was dat mijn moeder me zo niet kon zien.

Mijn pech was dat ik daar op de vloer gestrand zou zijn tot ik had uitgevogeld hoe ik overeind kon komen.

1

Brooke

Ik rekte me uit onder mijn frisse, koele lakens toen het zonlicht door de jaloezieën kroop. Er was niets fijner dan wakker worden tussen pas gewassen beddengoed. Ik wist nu al dat dit een geweldige dag zou worden.

De airco in het raam ratelde als sambaballen. De plakkoogjes die ik erop had geplakt trilden bij de verplaatsing van de lucht. Het arme ding was op sterven na dood in deze zinderende junihitte. 'Je doet het geweldig, mannetje.' Ik klopte op de verroeste metalen bak. 'Gewoon volhouden.'

Ik wurmde me in een relatief schone korte broek die aan mijn ledikant had gehangen. Eén slipper piepte onder mijn bed vandaan en de andere vond ik terug op mijn ladekast.

Met één sprong nam ik de trap naar beneden en toen ik door de kamer liep, groette ik de gestalten die her en der op de banken lagen.

Nick, de huisgenoot die hier het langst van iedereen woonde, tilde zijn hoofd op van de verschoten fauteuil. 'Je moet nog huur betalen, Stacey.'

'Echt?' Nerveus lachend graaide ik door de spullen op mijn plank in de voorraadkast. 'Ik zou zweren dat ik je het geld al gegeven had.' Ik greep een doos granolarepen waar mijn naam op stond en maakte hem open. *Leeg*. Misschien had een van mijn huisgenoten honger en zelf niets gehad? Het maakte niet uit. Ik nam wel haveremout.

Nee, die doos was ook leeg.

'Hé, weet jij of iemand mijn eten heeft opgegeten?' vroeg ik.

Er lag een bekende blauw-witte wikkel op Nicks schoot.

‘Kweenie,’ gromde hij, terwijl hij zijn hap wegspoelde met een teug bier.

Chandler lag voor pampus op de sofa met een bakje haverhout op zijn buik.

‘Geeft niet,’ zei ik vrolijk en ik gooide mijn tas over mijn schouder. ‘Ik ga op de terugweg wel langs de winkel.’

Ik stapte over een uitpuilende vuilniszak heen en liep op mijn tenen langs de rotzooi van het feestje van gisteravond. Ingedeukte bierblikjes schoten onder mijn voeten weg toen ik naar de deur liep.

‘Vergeet het geld niet,’ riep Nick, terwijl hij op zijn telefoon keek. ‘Cash deze keer. Geen cheque.’

De zon brandde op mijn huid toen ik naar mijn auto huppelde, mijn krullen sprongen met elke stap op en neer. Maandagen waren geweldig. Een frisse start. Een nieuwe kans. Vol met spannende mogelijkheden.

Ik liet me in de bestuurdersstoel glijden en gooide mijn tas op de vloer. De plastic bloempot op mijn dashboard wiebelde toen ik de motor startte.

‘Hè, verdorie,’ mompelde ik zodra ik het benzinelampje zag branden. ‘Prima, Madame Universe. Dat is een mooi excuus om iets lekkers te halen bij het benzinestation.’

Ik draaide het dichtstbijzijnde benzinestation op en kletste met de vriendelijke kassamedewerker over de soapserie die opstond op de tv achter de balie, terwijl ik een minicakeje en een paar liter benzine afrekende.

Iedereen was zo aardig vandaag. Zelfs Nick had mijn naam bijna goed gehad. Meestal was het Brenda, Bonnie of een andere naam die met een B begon. Maar vandaag had hij me bij mijn achternaam genoemd, alsof ik helemaal bij de jongens hoorde.

Het huis begon echt als een thuis aan te voelen. Ik vond het leuk dat er altijd mensen waren. Er was altijd wel iemand om mee te praten of mee te chillen. Het was alsof ik in een studentenhuus woonde.

Mijn familie die ik zelf had gekozen.

Ik parkeerde voor het kantoor van Caring Hands en huppelde

het stenen trapje op. Het belletje van de deur kondigde mijn komst aan toen ik de airconditioned ruimte in stapte.

‘Goedemorgen Peggy!’ begroette ik de kantoormanager opgewekt.

Met een frons keek ze op van haar bureau. ‘Je bent te laat.’

‘Is dat zo?’ Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn om te kijken hoe laat het was. ‘O, verdorie, hij is leeg. Heb je een oplader?’

Peggy’s wenkbrauw trilde.

‘O mijn god! Je oogschaduw ziet er fantastisch uit vandaag! Door het blauw komen je ogen mooi uit.’

Ze snoof. ‘Ga zitten, Brooke.’

Ik liet mezelf in de stoel aan de andere kant van haar bureau vallen en zag dat ze een nieuwe aanwinst had. ‘Heb je een nieuwe plant? Wat een leukerd! Heeft hij een naam?’

Peggy zuchtte. ‘Een naam?’

‘Ja! Planten hebben een eigen persoonlijkheid. Het is een grote verantwoordelijkheid, net als wanneer je je kind een naam geeft.’

Haar vingers ratelden op het toetsenbord. ‘Ik ben blij dat je over verantwoordelijkheid begint. Laten we het daar eens verder over hebben.’

Ik liet mijn voeten op en neer gaan en bewonderde de vrolijke blauwe en gele nagellak op mijn tenen. Zo vrolijk als een zonnige dag tegen het sombere grijze kantoortapijt.

‘Brooke,’ snauwde Peggy waarmee ze me uit mijn weemoedige gedachten rukte.

Ik keek op. ‘Nou, bij wie ga ik vandaag langs?’

Haar kaken spanden zich aan. ‘Het wordt een makkelijke dag. De enige cliënt die je vandaag hebt is meneer Wilson.’

‘Een makkelijke dag? Fantastisch! Er is een antiekzaakje waar ik dolgraag naartoe wil.’ Ik legde mijn elleboog op haar bureau en liet mijn kin op mijn hand rusten. ‘En hoe ziet jouw dag eruit? Wil je met me mee? We kunnen ergens gaan lunchen en er een gezellige middag van maken.’

Ze snoof. ‘Ik zal het voor je uitspellen. Je hebt nog maar één cliënt over.’

Ik hapte naar adem. ‘Is iedereen beter? Zelfs mevrouw Jones? Ik

dacht dat het maanden zou duren voor ze hersteld zou zijn. Ik bedoel, jeetje, allebei je benen breken... Maar kijk nou eens. Wat een heldin!’

Peggy kneep in haar neusbrug. ‘Niemand is beter geworden, Brooke. Je hebt het bureau negen contracten gekost. Negen waardevolle, betalende cliënten zijn vertrokken, vanwege jou.’

‘Echt? Ik begrijp niet...’

Teleurstelling overspoelde me toen ze mijn tekortkomingen begon op te sommen: altijd te laat komen, spullen op de verkeerde plek terugzetten, medicijnen en maaltijden door elkaar halen. Ik probeerde uit te leggen dat het kwam door mijn luidruchtige huisgenoten en het gebrek aan slaap, maar ze onderbrak me.

‘Aan excuses heb ik niets. Ik kan je geen opdrachten blijven geven als je ons geld kost. Dit is je laatste kans.’

Mijn onderlip trilde. ‘Ik zal beter mijn best doen. Dat beloof ik.’

‘Je hoeft niet de moeite te nemen om hier terug te komen als meneer Wilson je wegstuurt.’ Ze draaide zich naar haar computer en gebaarde dat ik kon vertrekken.

Ik verliet het kantoor en kroop mijn auto in. Een storingslampje begon te branden toen ik de motor startte en ik kreeg een knoop in mijn maag.

Ik had dit loon nodig.

De huur, boodschappen, reparaties aan de auto... Het leven was duur. Het was niet mijn droombaan om huishulp te zijn, maar het gaf me genoeg tijd om over andere dingen te dromen. En daarbij vond ik het heerlijk om mijn cliënten te helpen. Om ze gezelschap te houden, ze naar afspraken te brengen, te kletsen over hun dag terwijl ik hun huis schoonmaakte... Mensen waren geweldig en om ervoor betaald te worden om in hun leven te zijn was nog beter.

Ik moest gewoon beter mijn best doen.

Nog twee jaar... Ik moest nog twee jaar zien te overleven en dan zou alles goed komen.